

UČITELJ IN DUŠNI PASTIR

Mladega Janeza Henrika Newmana smo pospremili na oxfordsko univerzo, ki je za desetletja postala njegov drugi dom. Tam je imel vse, kar mu je veliko pomenilo: študij, sveta opravila, lepoto starodavnih kolegijev in kapel v njih, kmalu pa tudi dobre prijatelje. Študiral je vestno in dobil štipendijo. Z enaindvajsetimi leti je že bil izvoljen za učitelja na kolegiju Oriel.

V 19. stoletju je še veljal običaj, da so bili učitelji na Oxfordu posvečeni v duhovnike Anglikanske cerkve. Za to pot se je odločil tudi Janez Henrik Newman, a ne toliko zaradi običaja, temveč ker je želel služiti Bogu.

Posvečen je bil leta 1824, ko mu je bilo 23 let. Na dan posvečenja je zapisal: »Odslej sem vse do svoje smrti odgovoren za duše.« Poleg poučevanja v kolegiju je kot kaplan skrbel za podružnico na obrobju Oxforda. Z veliko vnemo je opravljal to delo in redno obiskoval vernike.

Ob stikih z ljudmi so se razvijali tudi njegovi verski pogledi. Spoznal je, da pri spreobrnjenju niso glavna močna čustva. Veliko odločilnejši je trenutek, ko človek pri krstu prejme milost ter postane Božji otrok in član Cerkve. Pri petnajstih letih je Newman občutil, da obstajata samo dve zares pomembni bitji, to sta človek in njegov Stvarnik. Vse drugo je bilo zanj bežen, minljiv prizor. Sedaj pa je spoznal, da mora

razširiti pogled. Odkril je pomen Cerkev. Krščansko življenje je tudi življenje s Cerkvijo, z občestvom Božjega ljudstva. Kristus jo je ustanovil, da bi vsem ljudem prinesel milost in resnico. Začela se je z apostoli in bo trajala do konca časov.

Poleti leta 1824 je Newman izgubil očeta. Družina se je že dotlej v veliki meri zanašala na najstarejšega sina. Odtlej pa se je čutil še bolj odgovornega, da po svojih močeh poskrbi za mater in tri sestre. Ker je imel službo in plačo, je tudi gmotno podpiral domače. Pomagal je pri vzgoji in izobrazbi svojih sester. Bile so bistre in načitane, toda odraščale so brez hišne učiteljice. Učile so se same doma. Janez Henrik jim je preskrbel prave učbenike in jim pomagal z nasveti.

Misel na ljubečo družino je grela njegovo srce, kadar sta se ga lotevala malodušje in utrujenost. Delal je s polno paro, študiral, pisal, poučeval, pridigal in skrbel za svoje župljane ter študente. V kolegiju je moral sprejemati nove in nove dolžnosti.

Ob vseh dolžnostih pa ni zanemarjal duhovnega življenja. Goreče je molil, v dnevnik si je sproti zapisoval dobre sklepe in celo svoje skušnjave in grehe. Njegova skušnjava je bila predvsem duhovnega značaja. Bil je na vrhuncu svojih uspehov. Včasih ga je prešinila samovšečna misel, da je bistrost pomembnejša od dobrote. Skušnjave napuha ga je tokrat rešil dvojni boleč udarec: bolezen in izguba dragega človeka.

Iz Newmanovih duhovnih spisov:

Božja Cerkev je po Božjem sklepu naš pravi dom. Morda smo izpostavljeni nenaklonjenosti in zaničevanju ljudi. Kam naj

se zatečemo? Ne v človeški objem, ne v naravo, ne k prijatelju, ne h kakemu smejočemu se obrazu. Temveč v sveti dom, ki nam ga je Bog dal v svoji Cerkvi. Tu je Njegovo večno mesto, ki si ga je izbral za svoje bivališče, tu nevidna Gora, s katere gledajo angeli na nas s sijočimi očmi in kjer nas kličejo glasovi naših rajnih.

Kraljica vseh svetnikov – prosi za nas!

Sveti Janez Henrik Newman – prosi za nas!